

Miron Kerul'-Kmec

Príklady a citáty

Príklady a citáty

Miron Kerul' - Kmec

Príklady a citáty

E - L'

2024

© Miron Keruľ-Kmec

Príklady a citáty E - Ľ

Vydal: **FILOKALIA**

Návrh obálky a grafická úprava:

Štefan Keruľ-Kmec ml.

ISBN 978-80-8233-227-1

EGOIZMUS

Z poučení svätého Paisija Svätohorského:

„Sebaláska premáha lásku, ktorú by sme mali dať nášmu blížnemu. Ktokoľvek miluje seba samého viac, než druhých, nežije v zhode s duchom Evanjelia. Ak by Kristus myslel iba sám na seba, tak by ostal v nebi. Neprišiel by na zem trpieť a dať sa ukrižovať pre našu spásu.

Dnes je sebaláska prítomná vo väčšej či menšej miere vo väčšine ľudí; duch obety sa vytratil. Namiesto toto iný duch naplnil naše životy. Hovoríme: „Len nech sa nám nič zlého nestane!“ Vieš koľko bolesti cítim, keď to vidím?

Nedávno, keď som bol v nemocnici, pacient, ktorý bol na mojej izbe, mal byť preložený na iné oddelenie. Potreboval pomoc, lebo sa nemohol hnúť z postele. Ošetrovateľ mu nechcel nijako pomôcť, hoci to bola jeho práca. „Nemôžem pomôcť, bolí ma chrbát,“ povedal s veľkou ľahostajnosťou. A potom tam bola sestrička. Útla a tehotná. Spolu s inou napla všetky svoje sily na zdvihnutie toho pacienta. Nemyslela ani chvíľku na seba. Zabudla na svoj stav a bez odkladu pomohla tomu pacientovi.

Keď vidím človeka, ktorý sa dokáže obetovať pre poslúženie druhému, dáva mi to veľkú radosť. Cítim, že som s ním spríbuznený, pretože on je tiež spríbuznený s Bohom.“

Nebola to chudoba, vďaka ktorej sa Lazár dostal do neba, ale jeho pokora; a taktiež nebolo to bohatstvo, čo zabránilo boháčovi získať večný odpočinok, lež jeho egoizmus a nevernosť. (sv. Gregor Veľký)

Istý detektív pracoval veľmi dlho na mimoriadne zložitom prípade. Stále však pracoval len sám a nikomu sa nezdôveril s tým, ako ďaleko pokročil. Po dlhšej dobe pátrania bolo na ňom vidno, že určite zistil niečo dôležité. Avšak jedného dňa záhadne zomrel...

Všetci tušili, že to nejako súvisí s tým prípadom, ale nevedeli si pomôcť. Nezostali totiž po ňom žiadne záznamy, takže ani jeho smrť nebola vyriešená. Jediné, čo po ňom zostalo, je to, že pribudol do zoznamu nevyriešených prípadov aj on.¹

Dvaja mládenci sa vrátili z dlhej cesty a hneď šli za Majstrom, aby mu z nej porozprávali rôzne zážitky.

Ten zhovorčivejší hneď spustil priam príval slov, no Majster ho po chvíli prerušil. „Nechaj, nech sa prejaví aj on,“ povedal ukazujúc pohľadom na toho druhého.²

Egoista, ktorý krúži neustále len okolo seba samého, nikdy nie je uvoľnený a slobodný. (Georg Moser)

Kardinál Joseph Schröffer (1903 - 1983) hovorí: „Šťastie získa len ten, kto sa vie ovládať a uskromňovať, kto prekonáva svoj egoizmus

1 Miroslav Schlesinger, Začni už žiť, Dobrá kniha, Trnava 1997, s. 31

2 Miroslav Schlesinger, Začni už žiť, Dobrá kniha, Trnava 1997, s. 31

a je ohľaduplný. Ak dnes prichádza navnivoč toľko životného šťastia, ak stroskotáva toľko manželstiev, nie je to preto, že by tak veľmi pribúdalo podnetov ku konfliktom zvonku. Korene siahajú hlbšie. Siahajú možno až do doby mladosti, kedy sa mal človek naučiť sebaovládaniu, prekonávaniu tvrdohlavosti, naučiť sa vzdávať svojich prianí, nechať uplatniť druhého. Každý je strojom svojho šťastia len vtedy, ak dokáže viesť tvrdé údery proti vlastnému nesformovanému ja.“³

Spisovateľ Klostermann vo svojom románe „V šumavskom raji“ opisuje osudy sedliaka Podhamera. Je to pyšný a bezohľadný človek. Jeho životnou filozofiou je rozmnožovanie majetku, peňazí a sláva rodu. „Podhamerský je len jeden na svete...“ V tomto duchu vychováva i svoje deti. S obľubou im hovorí: „Najväčšou múdrosťou je starať sa sám o seba!“ Príde však chvíľa, že to spozná sám na vlastnej koži. Keď je v tiesni a žať je mu ochotný odpredať niekoľko fúr sena, najstaršia dcéra o tom nechce ani počuť. „Nech sa každý stará len sám o sebe!“ povie otcovi rovno do očí. Prostredná dcéra sa z vypočítavosti vydá za starého, bohatého vdovca. Bez hanby ho podvádza a keď si našetrí dostatok peňazí, manžela opúšťa.⁴

V jednom článku v novinách bola i táto veta: „Priznajme si, že z našich rodín sa vytratila láska a zavládol len rozum. A rozum, to je orgán až chorobne egoistický.“

3 Reinhard Abeln – Anton Kner, Pomozme si navzájem, Karmelitánske nakladateľstvá Kostelní Vydří 1997, s. 48

4 Homiletické smernice 1984/85, s. 7/13

Tvoja zlá povaha, tvoje výbuchy, nie veľmi príjemné spôsoby, nedostatok zdvorilosti, hrubosť (taká nekresťanská!) sú príčinou toho, že zostaneš sám, v osamelosti egoizmu, zatrpknutého, večne nespokojného, urazeného človeka, a sú aj príčinou toho, že v tvojom prostredí namiesto lásky vládne ľahostajnosť, chlad, hnev a nedôvera.

Je potrebné, aby si so svojou dobrou povahou, svojím porozumením a úprimnosťou a so spojením svojho života s Kristovou dobrotivosťou bol šťastný a aby si urobil šťastnými všetkých vo svojom prostredí, všetkých, s ktorými sa stretneš na ceste života. (S. Canals)

V živote často robíme svoju voľbu nie podľa Božej vôle, ale podľa vlastnej chuti a vlastných rozmarov, podľa vlastnej pohodlnosti a malodušnosti. Nezvykli sme si pozerat' sa hore, na hviezdu, ale máme vo zvyku zapáliť si vlastnú sviečku, ktorá dáva malé, pritlmené svetlo, svetlo, ktoré nás vovedie do hraníc vlastného egoizmu. (A. M. G. Dorronsoro)

Svätý Paisij Svätohorský hovorí:

„Sami si často vytvárame veľa pokušení, keď do vzťahu s druhými vstupujeme so sebeckvom. To sa deje, keď sme motivovaní nejakým vlastným záujmom, túžime po zviditeľnení a hľadáme uspokojenie. Človek stúpa do neba cez duchovné zostupovanie a nie cez svetské pozdvihovanie. Ktokoľvek kráča v pokore, vždy kráča bezpečne a nikdy nepadne. Preto by sme mali vykoreniť ako je to len možné úmysel po svetskom úspechu, ktorý vedie k duchovnému pádu. Mali by

sme odmietnuť skrytý egoizmus a potrebu páčiť sa druhým, aby sme prišli k úprimnej láske ku Kristovi. Naša doba nie je charakterizovaná tým, čo je diskrétné a tiché, ale tým, čo je imponantné a napriek tomu prázdne. Duchovný život je diskrétny a tichý. Je dobré robiť, čo je správne v rámci našich možností, ticho, bez ambiciózneho predvádzania sa, pretože inak to bude na škodu našej duši a telu, ale na škodu celej Cirkvi“

ESCHATOLÓGIA

V českých dejinách sa rozpráva o tejto epizóde. Keď kráľ Přemysl Otakar bojoval proti nemeckému cisárovi Rudolfovi, bál sa, že prehraje, a preto sa odhodlal k vlastnému poníženiu a ku zloženiu sľubu vernosti cisárovi. Určil si len jednu podmienku: prísaha musí byť v tajnosti, aby jeho vojsko o tom nevedelo. Cisár súhlasil. Prísaha vernosti sa konala v jeho stane. Cisár však porušil sľub. Keď kráľ Přemysl Otakar pred ním kľáčaľ, naraz, na cisárov tajný pokyn, spadli steny stanu a vojsko videlo kráľa ponížene kľáčať pred cisárom. Přemysl Otakar bol zahanbený. Nepomohol ani plač...

Azda takto si môžeme priblížiť chvíľu na konci vekov. Na javisku svetových dejín spadne opona. Všetko, čo bolo tajné, zamotané a ľuďom nepochopiteľné, bude odhalené: vyjdú najavo podvody a klamstvá, ale i dobré zámery často skryté a verejnosťou nepochopené.⁵

Čokoľvek robíš, rob rozvážne a pozeraj sa na koniec. (latinské príslovie)

Filmový umelec Charlie Chaplin povedal: „Pamätaj, že pri poslednom súde budú premietnuté všetky tvoje filmy.“

⁵ Homiletické smernice 1984/85, s. 8/15

EUCHARISTIA

Matka Tereza počas II. celosvetových duchovných cvičení pre kňazov, ktoré boli v Ríme v roku 1990, spomenula tento príbeh. V New Yorku má charitný domov pre postihnutých na AIDS. Keď tam bola na návšteve, práve volal jeden mladý muž:

„Matka Tereza, mám AIDS. Rodičia ma nechcú poznať, každý sa ku mne obracia chrbtom. Nemám nikoho, nemám kam ísť, kde by som mohol zomrieť. Nemohol by som prísť k vám?“

A ona mu hovorí: „Immediately – okamžite, hneď. Čakáme ťa.“ A on prišiel.

Zaujímavosťou je, že všade, kde Matka Tereza založila svoje domovy, všade je eucharistická miestnosť. Postihnutí a chorí dlhé hodiny trávajú pred sviatosťou oltárnou a denne sú na svätej omši a na svätom prijímaní. Tak aj spomínaný mladý muž. A počujte, čo nám o ňom povedala Matka Tereza. Ten, ktorého odvrhol celý svet, ku ktorému sa nik nehlásil, zomrel ako svätec.⁶

Najsvätejšia obeta nesie pečať toho, čo je najhlbšie v živote každého ľudského bytia: v živote otca, matky, dieťaťa, starého človeka, mládenca, dievčiny, profesora, študenta, učeného i prostého človeka, mníšky i kňaza – každého bez výnimky. Takýmto spôsobom život človeka prostredníctvom Eucharistie vstupuje do tajomstva živého Boha. (Ján Pavol II.)

6 Juraj Kamas, Lámanie Slova II., Spolok sv. Vojtecha, Trnava 1992, s. 139

Materiálny pokrm sa predovšetkým premieňa v toho, kto ho požíva, a ako svoj dôsledok prinavracia mu to, čo stratil, a zvyšuje jeho vitálnu energiu. Duchovný pokrm naopak premieňa v seba toho, kto ho požíva, a takto skutočným účinkom tejto sviatosti je premena človeka v Krista, aby už nežil on, ale Kristus v ňom. A ako dôsledok sa objavuje dvojitý účinok: obnovenie duchovných strát kvôli hriechom a slabostiam, ako aj vzrast sily čnosti. (sv. Tomáš Akvinský)

Počas svojho pozemského života Ježiš Kristus nikdy neprešiel okolo žiadneho miesta bez toho, aby tam nevyliat hojnosť svojho požehnanja, na základe čoho si môžeme predstaviť, na akých veľkých a vzácnych daroch musia mať podiel tí, ktorí majú šťastie prijímať ho vo svätom prijímaní; lepšie povedané, najväčšie naše šťastie na tomto svete spočíva v prijatí Krista vo svätom prijímaní. (sv. Ján Vianney)

Zdá sa mi, že mnohí z nás poznajú tú skutočnosť, ktorú vám chcem pripomenúť. Hovorí sa, že nie tak dávno vzali nepriatelia istého muža ako väzňa a vyviezli ho ďaleko od jeho vlasti. A pretože tam bol dlho a jeho žena sa nemohla dočkať jeho návratu, myslela si, že je mŕtvy. Dala zaňho každý týždeň slúžiť svätú liturgiu. A vždy, keď sa konala obeta za odpustenie jeho hriechov a záchranu jeho duše, reťaze, ktoré ho púťali, sa sčasti uvoľnili. Keď sa neskôr vrátil domov, rozprával žene o obdivuhodných veciach, ktoré sa vždy v určitý čas týždňa odohrávali. Tak sa vysvetlilo, že išlo práve o dni a hodiny, keď dala žena zaňho slúžiť svätú obetu. (sv. Gregor Veľký)

Duchovné sväté prijímanie si možno vykonať bez toho, aby si to niekto všimol, bez postenia sa a bez ohľadu na čas, lebo spočíva v prejavení lásky. Stačí povedať z celého srdca: Verím, môj Ježišu, že si prítomný v tejto Najsvätejšej sviatosti, milujem ťa a veľmi túžim prijať ťa do svojho srdca. Objímam ťa; nedaj sa mi odlúčiť od teba. (sv. Alfonz Mária de Liguori)

Fotografovi sa podaril unikátny záber. Na lesklej oblej ploche kalicha zachytil tváre ľudí. Boli zdeformované. Sú symbolom duše vzdialenej od Boha. Boh prichádza skrze Ježiša. On nasycuje, lieči. Človek deformovaný hriechom sa cez Eucharistiu napráva, mení Boží obraz v sebe. On je Ten, ktorý sa dáva poznať v tebe.⁷

Pre mňa sa od prvých rokoch kňazstva stalo slúženie eucharistickej obete nielen najsvätejšou povinnosťou, ale predovšetkým najhlbšou potrebou duše. (Ján Pavol II.)

Matka Tereza rozprávala:

„Mali sme u nás v Kalkate malé dievčatko, mentálne retardované. Vždy ho s úžasom pozorujem, keď ho prinesieme do kaplnky na našu

⁷ Jozef Jurko, Príd', Duchu lásky a pokoja!, vyd. Slza spol. s r. o., Poprad 1998, s. 86

adoráciu. Raz som poprosila kňaza, aby jej dal sv. prijímanie. Ale kňaz nechcel, že nie je patrične pripravená. Lenže ona sa nemôže pripraviť, veď ani nerozpráva. A tak som povedala kňazovi: „Vyskúšame ju.“ Položila som pred ňu chlieb, obyčajnú hostiu a kríž. Dievčatko sa dotklo chleba a ukázalo si na ústa. Potom sa dotklo hostie a ukázalo na kríž. Láskavý Boh pre nás nepochopiteľným spôsobom pripravil toto dieťa a ono dostalo sväté prijímanie.“⁸

Barberton, Južná Afrika, útulná kaplnka na misijnej stanici sestier sv. Františka... Vstupujem do sústredeného ticha, na stene známy františkánsky kríž a pod ním typický černošský domček. Symbol? Zapálená sviečka oznamuje, že je obývaný. V prvom momente hodnotím očami Európana svätostánok. Nezvyčajné? Príklad vynaliezavosti inkulturácie?...

Svätostánok v podobe černošského domčka - naozaj výstižné. Nekonečne svätý Boh, ale prebývajúci v našej každodennosti.⁹

Teológ Ferdinand Holbock napísal knihu o svätých kresťanoch, ktorí podávajú dôkazy o tom, že Eucharistia slávená a prijímaná pôsobením Ducha Svätého nábožne, úprimne a vrúčne, bola podkladom ich života. Napríklad sv. Katarína Sienska zaznačila vo svojej knihe nazvanej *Dialóg o Božej prozreteľnosti*, že Pán jej v tichej meditácii vnukol cez sv. prijímanie tieto slová: „Kto prijíma anjelský pokrm, ako je náležité, ostáva vo mne a ja v ňom. Ako ryba ostáva v mori a more v rybe, tak ja ostávam v duši a duša vo mne ako v mori pokoja. Keď

⁸ Povolání ohlasovat' evanjelium, 2. svetová duchovná obnova pre kňazov, Kvas, 1990, s. 18

⁹ Katolícke noviny

sa vonkajšia podoba chleba strávi, zanechám v tej duši akoby svoju pečať. A ako po pečati ostáva v mäkkom vosku odtlačok, tak aj v duši zostane po každom sv. prijímaní môj odtlačok. A čo je to? Je to Božia láska, je to sladkosť Svätého Ducha.“¹⁰

Prví kresťania nemali kostoly. Duchovný spisovateľ Antoine Argile vraví, že pre nich ísť „na Eucharistiu“ alebo „na omšu“ neznamenalo prísť do nejakej budovy, čiže do „kostola“, ale pre nich to znamenalo prísť do spoločenstva veriacich. Pre nich sa prítomnosť Pánova viazala nie na budovu, ale na skupinu ľudí, ktorí sa zhromaždili v jeho mene. Podobne „neísť na Eucharistiu“ znamenalo pre nich strácať kontakt so spoločenstvom, a teda aj s Kristom.¹¹

Antoine Argile hovorí: „Správne chápaná Eucharistia bola a vždy prostriedkom na vzájomné zjednotenie ľudí a všetkých spolu s Bohom.“¹²

Istý pán navštívil katolícku školu s internátom. Riaditeľ - kňaz mu po rozhovore navrhol, že mu ukáže celú budovu. Prešli domom a na-

10 Jozef Vrabec, Tajomné pôsobenie Ducha Svätého, Študijná pomôcka pre poslucháčov homiletiky na CMBF Bratislava, 1986, s. 336

11 Jozef Vrabec, Tajomné pôsobenie Ducha Svätého, Študijná pomôcka pre poslucháčov homiletiky na CMBF Bratislava, 1986, s. 337

12 Jozef Vrabec, Tajomné pôsobenie Ducha Svätého, Študijná pomôcka pre poslucháčov homiletiky na CMBF Bratislava, 1986, s. 340

koniec vošli do domácej kaplnky. Niekoľko študentov kľačalo pred svätostánkom. Keď vyšli von, návštevník sa pýtal: „Dôstojný pán, čo spáchali títo chlapi, že musia kľačať v kaplnke?“¹³

Kedysi pražská mestská rada vydala nariadenie, aby sa vo všetkých pražských chrámoch spísali všetky umelecké pamiatky, ktoré sa v chráme nachádzajú. Zoznam mal byť umiestnený na vonkajšie chrámové dvere.

Jeden pražský farár, ktorý často pozoroval návštevníkov, ktorí v chráme hľadali len staré obrazy, vzácne maľby, a všetko, čo je starobylé, umelecké, ale okolo oltára chodili bez povšimnutia a ani nepokľakli pred svätostánkom, na prvé miesto do zoznamu napísal: „Najdrahocenejší a najvzácnejší poklad, ktorý je v tomto chráme, je Ježiš Kristus vo svätostánku.“¹⁴

Na Heydukovej ulici v Bratislave, onkológii, rakovinovom oddelení, ležala 8-ročná Zuzka. Vedela, čo jej je. Diagnóza znela: zhubný nádor „sarkóm“ na nohe. Pripravovala sa na prvé sväté prijímanie. Patrila medzi najlepšie žiačky. Keď sa je dalo, skoro denne chodila, keď bola doma na svätú omšu. Zo začiatku, keď sa dozvedela o svojej chorobe, veľa plakávala. Častejšie, hoci mama slzy skrývala, našla tiež mamu so slzami v očiach. Na oddelenie v nemocnici chodieval starší kňaz F. Žák. S ním sa spriatelila. Vyrozprávala mu svoj problém. Tento dobrý kňaz sa rozhodol, že Zuzke spraví radosť. Hoci v ich kostole Zuzka

13 A. Horák, Pane, rty mé ráč otevřítí..., Brno 1946, s. 218

14 A. Horák, Pane, rty mé ráč otevřítí..., Brno 1946, s. 218

medzi prvoprijímajúcimi deťmi chýbala, v jednom bratislavskom kostole, hoci oveľa skromnejšie, vedeli to len rodičia a kňaz, Zuzka tiež prvý raz v ten istý deň prijala Pána Ježiša. Bolo to tiež na sviatok Najsvätejšej Trojice. Po svätej omši Zuzka prekvapila tohoto staručkého kňaza slovami:

„Už nebudem plakať, dôstojný pán. Dnes som pri svätom prijímaní sľúbila Pánu Bohu, že už nikdy nespáчам hriech, ako ste ma to učili. Od dnešného dňa vždy keď budem vyslovovať meno Božie a meno Pána Ježiša vzbudím si v srdci túžbu stretnúť sa s Bohom v nebi.“

Počuli to aj jej rodičia. Zuzka o sedem mesiacov zomrela. Otec a matka po jej smrti prišli kňazovi povedať, že slovo dodržala a jej posledné slová boli: „Ježišu, Bože môj.“¹⁵

Matka Tereza rozprávala:

„V domoch pre chorých na AIDS všetci vedia, že musia zomrieť. Preto sme chceli, aby v každom z týchto domov bol svätostánok. Títo ľudia často trávajú celé hodiny pred svätostánkom. Je to veľkolepý príklad Božej lásky k nám.“¹⁶

Sv. Terézia z Lisieux o Eucharistii:

Každý deň popoludní sme si s oteckom vyšli na malú prechádzku. Vždy sme sa zastavili v inom kostole a pozdravili sme Najsvätejšiu sviatosť.

Mysli na to, že Ježiš vo svätostánku je tu pre teba, len pre teba. Keď som v blízkosti svätostánku, viem povedať nášmu pánovi iba jedno:

15 Fermentum č. 3/1994, s. 11

16 Povolání ohlasovat' evanjelium, 2. svetová duchovná obnova pre kňazov, Kvas, 1990, s. 19

„Pane, ty vieš, že Ťa milujem“(Jn 21,15). A cítim, že moja modlitba Ježiša neunavuje. Pretože pozná slabosť svojej úbohej malej milenky, uspokojí sa s jej dobrou vôľou.

Ty si to, ktorý opäť vystupuješ do neprístupného svetla, kde odteraz prebývaš. Ale ty zostávaš aj v tomto slzavom údolí, skrytý pod spôsobom bielej hostie...

Orol večnosti, ty ma chceš živiť svojou božskou podstatou, mňa, biedne stvoreniatko, ktoré by upadlo do ničoty, keby mi tvoj božský pohľad nedával v každom okamihu život.

Nie preto zostupuje každý deň z neba, aby ostal v zlatom kalichu, ale aby našiel iné nebo, ktoré je mu nekonečne milšie ako to prvé: nebo našej duše, stvorenej na jeho obraz, živý chrám trojjediného Boha!

Pristupuj často k prijímaniu, veľmi často. Je to jediný liečivý prostriedok, ak chceš vyzdraviť.

Som živá monštrancia.

Ostaň vo mne ako vo svätostánku.

Keď na konci vďakyvzdania vidím, ako mizerne som to urobila, rozhodnem sa stráviť zvyšok dňa ďakovaním...

Nemôžem povedať, že by som počas ďakovania po svätom prijímaní často pociťovala útechu. Je to skôr okamih, kedy jej mám najmenej...

Pokladám to za celkom prirodzené, lebo som sa Ježišovi neponúkla ako niekto, kto chce prijať návštevu pre svoje vlastné povznesenie, ale naopak, na radosť toho, ktorý sa mi daruje.¹⁷

Matka Tereza rozprávala:

Keď naše sestry prišli do Ruska, vláda nám ponúkla jedno poschodie v istej nemocnici. Začali sme tam od tých najponíženejších robôt

17 Rudolf Stertenbrink, Iba láska, Alfa, Bratislava 1991, s. 103-105

a po týždni sme tam mali prvú svätú omšu a kňaz nám potom nechal sviatosť v skromnom svätostánku.

Krátko na to prišiel za mnou riaditeľ nemocnice a spýtal sa: „Čo sa to deje v mojej nemocnici?“

„Neviem,“ odpovedala som mu.

„Sestry sú milšie k pacientom, pacienti nekričia, a vôbec, vládne tu akási iná atmosféra,“ vysvetľoval doktor.

A tak som mu povedala: „Pán Ježiš prišiel bývať do tejto nemocnice. To On spôsobil túto neobyčajnú zmenu, jednoducho svojou prítomnosťou.“¹⁸

Biskup Augustín raz stál pri oltári vo svojom biskupskom chráme, slúžil svätú omšu a nahlas hovoril: „Večer pred svojím umučením vzal chlieb do svojich svätých a ctihodných rúk, obrátil oči k nebu, k Bohu, Otcovi svojmu všemohúcemu, vzdával vďaky, lámal ho, požehnal a dával svojim učeníkom hovoriac: Vezmite a jedzte z neho všetci, toto je moje telo...“

Keď to Augustín povedal, pozrel sa na posvätený chlieb pred sebou. Telo Kristovo. Vtedy sa mu zdalo, akoby sa mu podoba chleba prihovorila: „Prichádzam k tebe v podobe chleba, aby si ma mohol požiť. Vrucnejšie sa s tebou ani nemôžem spojiť, než aby si ma požil.“

Vtedy sa biskup Augustín vo svojom srdci začal s Pánom rozprávať: „Povedz mi, čo to pomôže, keď ťa prijmem do seba? Moje telo premení posvätený chlieb, tvoje telo, na seba, a to predsa nie je nič dobrého. Lebo ja som biedny, slabý a hriešny, a keď sa ty zmeníš na mňa, aj ty budeš úbohý, biedny, slabý a hriešny...“

¹⁸ Povolání ohlasovať evanjelium, 2. svetová duchovná obnova pre kňazov, Kvas, 1990, s. 19

Augustín mlčal a čakal na odpoveď. Odrazu v sebe počul znieť hudbu a zreteľne vnímal slová: „Môj duch je všemohúci Boží Duch.. tvoje telo ma nikdy nedokáže premeniť... môj všemohúci Duch Boží premení teba... ty sa zmeníš na mňa.“

Augustín potriasol hlavou: „Tomu nerozumiem. Ja mám teba zjesť, ale ty chceš mňa premeniť?“

„Tak je to,“ počul vo svojom vnútri.

„Ale ako budem po tom premenení vyzerat’?“ opýtal sa Augustín.

„Tak, ako teraz,“ odpovedal Pán. „Ja nezmením tvoje telo, ale tvojho nesvätého ducha. Tvojho nesvätého ducha premením na svätého ducha.“

„Ďakujem ti za tento nesmierny dar!“ povedal Augustín a hlboko sa poklonil. „Ďakujem ti, Pane môj dobrý!“ Vtedy sa biskupovi zdalo, že počuje zvolať svoje meno: „Augustín! Mýliš sa! Nie kvôli sebe budeš premenený. Premení ťa, aby si mal milujúce srdce...“

„Áno, Pane,“ odpovedal preľaknuto Augustín.

„Srdce milujúce všetkých!“

„Áno, Pane.“

„Dobrotivé srdce...“

„Áno Pane.“

„Srdce, ktoré hľadá a prináša pokoj...“

„Áno, Pane.“

Augustín sa túžobne pozrel na posvätený chlieb. Teraz vedel, čo Pán od neho očakáva. Pán prehovoril v jeho vlastnom srdci.¹⁹

Keď matke Tereze z Kalkaty po veľkom zhromaždení v istom nemeckom kostole dali kyticu, chvíľu tam stála zarazená a nerozhodná.

19 Magdaléna Richterová, Mozaika radosti, LÚČ, Bratislava 1997, s. 115

Potom podišla k oltáru, pokrľakla na jeho stupne a položila kyticu pred svätostánok. Ježiš v Eucharistii je jej veľkou láskou. Odtiaľ čerpá silu do svojho nezištného, obetavého života.²⁰

Bolo to na južnom pobreží jednej latinsko-americkej krajiny. V rybárskej osade býval Marco so svojou manželkou Lindou a tromi deťmi - Josém, Amaliom a Luciou. Bol rybár. Ale už niekoľko mesiacov je nezamestnaný. Firma, pre ktorú lovil ryby, sa odsťahovala z dediny. Povedali mu: „V tejto oblasti sa rybolov už nevypláca.“

Prišiel deň, keď Marco musel opustiť svoju rodinu, aby si vo veľkom meste, veľmi vzdialenom od jeho dediny, našiel prácu. Keby ostal v dedine, čoskoro by sa im minuli skromné úspory a celá rodina by musela hladovať.

Matka a deti boli veľmi smutné, keď ich otec musel odísť tak ďaleko, aby im zarobil na každodenný chlieb. Aj otec Marco bol smutný, lebo nevedel, kedy opäť uvidí svoju ženu a tri deti. Celý deň rozmýšľal, čo by im mal nechať na pamiatku, aby žena a deti naňho mysleli, keď bude preč. A rozmýšľal aj o tom, čo by si on mal vziať so sebou ako spomienku na svojich drahých.

Keď sa zvečerilo, všetci sedeli okolo stola. Vedeli, že dnes naposledy večerajú spolu s oteckom. Bolo napäté ticho, každý vedel prečo.

Iba maličká Lucia sa odvážila opýtať: „Otecko, budem ešte spať, keď zajtra odídeš?“ „Áno,“ odpovedal otec, „odídem zavčasu. Potrebujem celé dva dni, kým tým starým autobusom prídem do veľkého mesta na severe. Ale hneď si nájdem prácu a byt, a potom si prídem po vás, aby sme boli vždy spolu. Nevieam, ako dlho to potrvá. Chcem si vziať niečo od vás na pamiatku, aby mi to pripomínalo, že vás mám

20 Magdaléna Richterová, Mozaika radosti, LÚČ, Bratislava 1997, s. 106